

konečně si vzpomenu – spokojila. A tak se nechám za ruku vytáhnout z postele. Díkybohu na chodbě porozumí, když naléhavě ukážu ke dveřím do koupelny. Docela se mi uleví, když za mnou nejde dovnitř.

Poté co napustím umyvadlo studenou vodou a několikrát ponořím obličej pod hladinu, připadám si o něco líp. Pořád se nijak zvlášť necítím na snídani, ale dunivý rytmus bubnů v hlavě jako by najednou přicházel odněkud z ulice místo z vedlejšího bytu, takže alespoň něco.

Když vyjdu ven, Elsa drží za ruku toho blondáťáka chlapečka. Druhou natáhne ke mně. Nevzpírám se a nechám je, aby mě odvedli dolů do kuchyně. Ta je stejně jako včera plná lidí. Ana a Christian si hrají s maličkou Clarou; Spiro popíjí kávu. Talia a Effie sedí vedle sebe a sklání se nad novinami. Stevi a Zina si podávají tam a zpátky mobil a hihňají se něčemu na displeji. Vypadají čerstvě a bezstarostně, jako by nikdy v životě neprotancovaly v klubu celou noc. Na zlomek sekundy je nenávidím.

„Dobré ráno,“ přivítá nás Ana. Ukáže na konvičku uprostřed stolu. „Kávu?“

Snažím se přijít na něco vtipného, čím bych dostatečně naznačila, kolik kávy budu v tuhle chvíli potřebovat, aby mi to zachránilo život. Jenže můj mozek připomíná plechovku coly, kterou někdo právě zatřásl, a tak jen velmi nadšeně kývnu. Pokyne mi, abych si posloužila. Posadím se a Elsa si vybere místo vedle mě. Levou rukou se natáhnu pro prázdný hrnek a pravou zvednu konvici. Naliju si až po okraj a snažím se zamaskovat, jak se mi třesou ruce. Pak si všimnu, jak se na mě všichni dívají, takže to nejspíš bylo marné.